

Γράφει ο Μπάμπης Ράκης - bambisrakis@cytanet.com.cy

Η ΑΝΝΟΥΛΑ ΤΟΥ SYDNEY

(Περίληψη προηγούμενου)

Ο Μαξιμίλιαν Κρουζ, ο άλλοτε αξιωματικός των SS της Γκεστάπο, που δραπέτευσε από το Βερολίνο, λίγες μέρες πριν εισέλθουν στην πόλη τα σοβιετικά στρατεύματα, είναι τώρα ασφαλής, κάτω από την προστασία των Βρετανών. Σε αντάλλαγμα τους έχει παραδώσει, μυστικά έγγραφα με ονόματα βρετανών κατασκόπων, στο Λονδίνο και αλλού, που εργάζονταν για τους ναζί. Ενώ βρίσκεται ακόμη στην καμπίνα του στο πλοίο, που σε λίγες ώρες πάνει λιμάνι στο Σύδνεϋ, θυμάται τα γεγονότα που εξελίχθηκαν, από την στιγμή της παράδοσης του, στα βρετανικά στρατεύ-

ματα στην Γερμανία, τις μέρες ακριβώς που ο κόκκινος στρατός έμπαινε στο Βερολίνο. Τον έχουν μεταφέρει, ύστερα από μεγάλη ταλαιπωρία, στην Αίγυπτο και εγκαταστήσει αυτόν και την κόρη του Άννα, σε ένα φτηνό ξενοδοχείο στο λιμάνι της Αλεξάνδρειας. Καθώς βλέπει από το μπαλκόνι το πολύβουο πλήθος, νιώθει απδία για αυτόν τον αλλόκοτο κόσμο και τους αποκαλεί «υπανθρώπους». Τον τρομάζει ο κόσμος αυτός. Νιώθει μίσος για αυτούς τους «υπανθρώπους» να είναι ελεύθεροι, στην δική τους χώρα ενώ αυτός, ο ξεχωριστός της Άριας φυλής, να βρίσκεται

τώρα εγκλωβισμένος σε ένα φτηνό ξενοδοχείο, με αντάλλαγμα τάχατες την σωτηρία του, από τους πρώην εχθρούς του τους βρετανούς. Το θεωρεί ξεπεσμό και κατάντια. Φυσικά και δεν είχε όπλο μαζί του, διαφορετικά θα το έστρεφε στον κρόταφό του. Του ήρθε να πηδήξει από το μπαλκόνι. Θα ήταν ο θάνατος μια κάποια λύση. Όμως σκέφθηκε την κόρη του. Πως θα άφηνε απροστάτευτη, μια 17χρονη κοπελίτσα, που καθόταν δίπλα και τον κοίταζε φοβισμένα. Η Άννα, καθώς έβλεπε τον πατέρα της να κάθεται σκυφτός και αμίλητος στην ξύλινη παλιά καρέκλα του φτηνού ξενοδοχείου στην περιοχή του λιμανιού

της Αλεξάνδρειας, για πρώτη φορά τον λυπήθηκε. Ήταν η σκιά του παλιού εαυτού του. Ο άλλοτε πανίσχυρος άνδρας με την σιδερωμένη στολή, και το επιβλητικό καπέλο, και το διαπεραστικό βλέμμα, ήταν τώρα ένα ασήμαντο ανθρωπάκι που τον τρόμαζε η θέα του παράξενου εκείνου πλήθους. Γιατί να γίνουν όλα αυτά; Αναρωτήθηκε με απορία και πόνο η κοπέλα. Κανείς δεν της μίλησε ποτέ. Ούτε για τον πόλεμο, ούτε για την ήττα. Την άφησαν να ζει σε ένα κόσμο ψεύτικο, που χάθηκε από την μια μέρα στην άλλη. Ας δούμε την συνέχεια της ιστορίας.

Ενώ βρισκόταν σε αυτή την απελπιστική κατάσταση οι δύο τους, ακούστηκε ένα ελαφρύ χτύπημα στην πόρτα.

Σπκώθηκε αμέσως ο Μαξιμίλιαν Κρουζ:
- Μην σηκωθείς εσύ. Πάω να ανοίξω εγώ.
Όταν άνοιξε, παρουσιάστηκαν δύο βρετανοί στρατιωτικοί με βαθμό αξιωματικού.
Μίλησε πρώτος ο άνδρας στρατιωτικός.
- Καλημέρα δεσποινίς καλημέρα κύριε, είπε και τους χαμογέλασε ευγενικά. Και συνέχισε:
- Ήρθαμε για να σας βγάλουμε έξω. Πως σας φάνηκε το μέρος; ρώτησε τυπικά.
Η απάντηση ήρθε αμέσως οργισμένη από τον Μαξιμίλιαν:
- Είναι φοβερό το μέρος. Το ξενοδοχείο εννοώ. Δεν υπήρχε άλλο καλύτερο ξενοδοχείο να μας πάρτε. Σεβαστείτε την κόρη μου.
Στο οργισμένο ύφος του Μαξιμίλιαν Κρουζ απάντησε ο Άγγλος αξιωματικός με ένα φλεγματικό και πολύ συγκρατημένο ύφος:
- Εκτελούμε διαταγές κύριε. Το ξενοδοχείο αυτό κρίνεται ως το ασφαλέστερο στο παρόν στάδιο τόσο για εσάς, όσο και για την δεσποινίδα κόρη σας.
Μα ο πόλεμος τέλειωσε είπε και πάλι θυμωμένα ο Μαξιμίλιαν Κρουζ.
Η απάντηση ήρθε το ίδιο αδιάφορα ψυχρή από τον Βρετανό αξιωματικό:
- Ο πόλεμος τέλειωσε στα πολεμικά μέτωπα. Στις πόλεις κύριε, όπως πολύ καλά γνωρίζετε, οι πόλεμοι δεν τελειώνουν ποτέ.
Ο Μαξιμίλιαν δεν μίλησε. Έμεινε για λίγο σιωπηλός και τελικά είπε:
- Απολογούμαι. Κατανοώ την προειδοποίησή σας. Προέχει η ασφάλεια της κόρης μου.
- Και οι δική σας κύριε απάντησε αμέσως ο Βρετανός αξιωματικός.
- Σε τι οφείλουμε την επίσκεψή σας; ρώτησε με διαφο-

Η «Κορνίς». Η μεγάλη παραλία της Αλεξάνδρειας
ρετικό ύφος τώρα ο Μαξιμίλιαν Κρουζ.
- Να συστηθούμε πρώτα είπε ο Άγγλος και έδειξε την γυναίκα στρατιωτικό:
- Η λοχαγός Μαίρν Γκριν, που θα συνοδεύσει την δεσποινίδα κόρη σας για μια περιήγηση στα αξιοθέατα της Αλεξάνδρειας. Κάτω περιμένει ο οδηγός με το στρατιωτικό όχημα.
- Εγώ ονομάζομαι Σαμ Στέφαν και θα πάμε εσείς και εγώ, με άλλο στρατιωτικό όχημα για μια συνάντηση. Αυτή την διαταγή έχω.
- Πρέπει να ξέρω που πάω, δοκίμασε και πάλι να πάρει ύφος ο Μαξιμίλιαν.
Όμως το βλέμμα του βρετανού αξιωματικού έδειχνε ότι δεν ήταν διατεθειμένος να απαντήσει:
- Απλά είπε:
- Εκτελώ διαταγές κύριε. Θα σας ενημερώσω στον δρόμο.
Ο Μαξιμίλιαν κατάλαβε ότι δεν μπορούσε να έχει την οποιαδήποτε πρωτοβουλία. Από εδώ και εμπρός την ζωή του καθόριζαν οι προστάτες του, γιατί όχι και οι σωτήρες του.

Θα τον χρησιμοποιούσαν; Όμως σε τι; Τον θεωρούσαν ένα κοινό προϊόν; Τίποτε άλλο;

Ετοιμάστηκαν και τους ακολούθησαν. Η Άννα έβαλε ένα ελαφρύ γαλάζιο φουστανάκι. Έκανε πολλή ζέση εκείνο το πρωινό στην Αλεξάνδρεια. Ποτέ στο Βερολίνο δεν γνώρισαν τόσο ζέση. Η Βρετανίδα αξιωματικός ήταν μεγαλύτερη. Έδειχνε σοβαρή. Είχε κοντά ξανθά μαλλιά και ένα πλιοκαμένο πρόσωπο. Ήταν ψηλή και εύσωμη. Η Άννα ένιωθε ασφαλής μαζί της σε αυτή την παράξενη αφιλόξενη πόλη. Εξάλλου η Βρετανίδα στρατιωτικός έφερε όπλο μαζί της. Οι δύο γυναίκες έκατσαν πίσω. Μπροστά ο νεαρός οδηγός, έφερε και αυτός όπλο. Στο δρόμο, οι δύο γυναίκες άρχισαν να μιλούν. Η Άννα ένιωθε άνετα με την Μαίρν Γκριν.
- Που θα πάμε, ρώτησε η Άννα.
Θα αρχίσουμε με την «κορνίς».
- Τι είναι αυτό;
- Η μεγάλη παραλία της Αλεξάνδρειας, και ύστερα θα πάμε για μπάνιο στην θάλασσα.
- Μπάνιο στην θάλασσα φώναξε έκπληκτη η Άννα. Ποτέ στην ζωή μου δεν έκανα μπάνιο την θάλασσα. Μα ούτε και είδα ποτέ μου θάλασσα. Σε ευχαριστώ Μαίρν Γκριν.
- Λέγε μόνο Μαίρν.
- Σε ευχαριστώ Μαίρν. Ο πατέρας μου που θα πάει;
- Δεν γνωρίζω Άννα. Αλλά και αν ήξερα δεν έχω δικαίωμα να μιλήσω.
- Με τρομάζουν τα λόγια σου.
- Μην φοβάσαι. Είναι ασφαλής με τον αξιωματικό Σαμ Στέφαν.
Η Άννα δεν ξαναρώτησε. Έκατσε αναπαυτικά στο κάθισμα και απολάμβανε τον αέρα της θάλασσας που τις ανέμιζε τα μαλλιά.

(Η συνέχεια την ερχόμενη Τετάρτη)

ΚΑΘΕ ΤΡΙΤΗ, ΤΕΤΑΡΤΗ ΚΑΙ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ
Εφημερίδα
Ο ΚΟΣΜΟΣ
Τώρα και στο facebook